

DIN CREAȚIA SCRIITORULUI ACADEMICIAN

Dumitru MATCOVSCHI

DRAMA

Viața lumii ca o dramă, un scenariu.
Piere fără aer, omul pierde, șters.
Piere fără aer peștele-n acvariu.
Și luceferii nu-ncap în univers.
Nu încap gândul, mare, în cuvânt.
Nu încap gândul, mare, nici în gând.
Rând, un rând, este un rând fără de rând.
Și nu încap sicriile-n pământ.
Și anii trec, veacul ne trece, ne-mplicit.
Vid înainte și în urmă vid.
Ne amăgim că dănuim cu dramul, picul.
Veșnic, etern... pustiul mort, nimicul.
1996

CONTEMPORAN CU MORȚII

Contemporan cu morții poetul, nu Orfeu.
Ca-ntr-un blestem, al sorții,
crucea mi-o port și eu.
Albă mi-e noaptea ce pleacă și vine.
Albă-i femeia de lângă mine.
Albu-i văzduhul pe care-l respir.
Albă hârtia pe care înșir
albe silabe, mărele pe salbă.
Cerneala mi-e albă și vorba mi-e albă.
Sprijinu-mi fruntea în palmă și tac.
Masa de lemn se prefăce-n copac.
Sloboade copacul vlăstari, ca-n pădure.
Și-aud în pădure zvon de secure,
aud în pădure glas de izvoare
și cântec de pasăre, și văz cum răsare
firul de iarbă plâpând din pământ –
unde sânt?

Ziua de-odată se-ntunecă greu
și cade ca piatra peste creștetul meu,
femeia din pat are-obraz de tăciune,
sărut de minciune, oftat de minciune.
Negru-i văzduhul pe care-l respir,
neagră hârtia pe care înșir
versuri mai negre ca negrul de corb,
poate sunt orb și nu știu că sunt orb?
1968

OMUL ȘI DOMNUL

Ca pâinea bun, ca cea mai bună,
blagoslovit în veac și-n rost,
omul, cu Domnul împreună,
pe cruce răstignit a fost;
povara-și poartă, omu-și poartă,
parcă ar fi la primul pas,
și arde-n vatră, focu-n vatră,
cu zi de ieri, cu zi de azi;
durerea ca o mângâiere
și plânsul purificator,

naște copilul din durere,
îndurerați bătrânii mor...
scapără blând, în nopți de vară,
pulberea, diamantele,
luceferii, seară de seară,
se-aprind ca niște candelă.
Întotdeauna sfântă raza,
lumina sfântă, cea din vechi,
și casa noastră de acasă,
ca și tăcerea de priveghi;
întotdeauna nepătată
Maica Maria, Precista,
osânda-și face lăcrimată,
miercurea, joia, vinerea.

Omul cu omul de alături,
omul din oameni, ani și ani,
așteaptă ploi, dar vin omături,
așteaptă oaspeți, vin dușmani;
muncește omul, ține rândul
și crede-ntr-unul Dumnezeu
de când pământul și cuvântul,
omul și Domnul, tu și eu...
Har Domnului!

14 mai 2008

MITITEI CU PLINUL

Nu-i o întâmplare:
a venit soldatul
și cu patul armeei
ne-a luat oftatul;
nu-i o întâmplare:
a venit străinul,
i-am ieșit în cale,
mititei, cu plinul.
A făcut aievea,
a făcut acolo,
Kain, fiul Evei,
cu plocoane, solo.
Ruda și neruda,
nu-i o întâmplare,
au dansat bătuta,

ca la sărbătoare.
Până hăt în vale,
până unde-i podul
răsunau urale,
chefuia norodul.
Niciodată Nistru,
mărgioara, vadul
n-a fost mai sinistru
și mai blestemat.
Nu vă pasă, oameni,
că pierim de-a valma?
Una rugăciunea,
una cu sudalma.

29 decembrie 2008